

La imprecisió dels llindars

Lluís Balsells

Editorial Tríode

TRÍODE

Títol original: *La imprecisió dels llindars*

Primera edició: març de 2022

© Lluís Balsells

© D'aquesta edició: Edicions Trípod, SL

Carrer Aribau, 114, entl.4a Barcelona, 08036

www.tripode.cat

Instagram: www.instagram.com/editorialtripode/

Facebook: www.facebook.com/TripodeEditorial/

Twitter: www.twitter.com/Ed_Tripode

Disseny i maquetació: Elma Presas

Correcció: Helena Batlle

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-125012-1-6

Dipòsit legal: B 3635-2022

Tots els drets reservats. Si voleu fotocopiar legalment parts d'aquest llibre, us podeu dirigir a CEDRO (cedrocat@cedro.org o 932720445)

ÍNDIX

EL PRINCIPI ÉS EL FINAL,	9
GENT DEL BARRI	31
TOC, TOC, TOC, CLAWDIA	39
RETRAT AL PUNT	51
ENTREVISTA BREU AMB UN HOME OBSESSIU	61
DESÀNIM A CAN PAC-MAN	73
UBICACIÓ CÒSMICA D'UNA AMPOLLA	79
AL COR DEL COR DE LA CIUTAT	85
FEINA FINS A REBENTAR	97
LA GRAVETAT DEL COS DE CRIST	105
XST...	113
MECÀNICA SENTIMENTAL DE FLUIDS	121
LA IMPORTÀNCIA DEL LÒBUL	145
LEGSHOCKER	155
ESPAIS	165
LA INFLUÈNCIA DE LA MÚSICA I DE LA LITERATURA EN LA VIDA DE LES PARELLES	185

Gent del barri

—I què, com va? —em diu el Pipo, mentre s'escorcolla les butxaques de la jupa, dels pantalons, de la camisa, buscant llumins sense èxit.

Li dono el Bic. Encén la cigarreta i se'l guarda a la butxaca.

—Pipo...

Me'l torna. No sé quin és el seu nom real. Cada cop que engoleix cinc birres com si res i acaba barallant-se amb algú, es fot la mà al pit per sota la jupa i brama, mirant com un boig el seu oponent: vols que em tregui la *pipa*?, vols que me la tregui?, de debò que ho vols? I li ha quedat això de Pipo.

—I què, com va? —insisteix.

—Bé. Anar fent. —Amb això ja faig. Ell també en té prou.

Ens estem palplantats a la porta de la Bodega Gracián, a Rocafort. No la busqueu, que ja no hi és. Fa un mes van començar les obres de remodelació i quan acabin serà un bar per a guiris, un més, tots iguals, tipus *modernillos*. Bé, doncs, ens estem a la porta de la Bodega Gracián, amb les birres damunt

una espècie de bocoi que tenen per deixar-hi el mam mentre fumem. Jo crec que allò de *de debò que ho vols?*, ho ha tret de *Taxi Driver*. A dins, a la barra i a les quatre taules, hi ha els de sempre, la majoria jubilats o desocupats. La bodega es va morint a poc a poc. Nosaltres fumem sense dir res. Per estar distrets n'hi ha prou amb mirar la gent que va amunt i avall, molts d'ells parlant en anglès, marcant estil, gent que condiciona els menús dels restaurants, el tipus de beguda, la manera de celebrar esdeveniments. Neix una altra ciutat, diferent de la de tota la vida. El Pipo intenta dibuixar volutes de fum a l'aire, però com que fa una mica de vent, és impossible. Tant és. Persevera.

—I així, què? —no pot estar callat.

—M'hi jugo un *Andreu*.

—Fet. —Llença la burilla, s'escup a les mans i se les refrega com si se les hidratés amb una pomada, per jugar millor, possem per cas, a tennis o a la petanca.

A vegades, com ara, fem juguesques. Si hi ha algú amb el nas enganxat a l'aparador de la ferreteria Andreu, apostem a veure si entrarà o no a la botiga. El que perd paga un quinto. Si entra i surt amb un paquet, o sigui, que ha comprat alguna cosa, el trofeu és una mitjana.

—La dona aquella de la bossa marró. Entra —diu mentre creua els dits per tenir sort.

—D'acord. No entra.

La dona entra.

—Toooma, ya.

Esperem una estona. Potser la ferreteria tancarà quan es jubilin els propietaris i l'establiment restarà una temporada als llimbs, amb el cartell d'una immobiliària enganxat al vidre, com tants d'altres, fins que ressusciti transformat en un restaurant de sushi o, el que és pitjor, en una botiga de productes de proximitat que tancarà al cap de quatre dies. El Pipo va fent salts com si s'escalfés abans d'un combat de boxa. Encén una altra cigarreta.

—Pipo... —Em torna el Bic.

La dona surt amb una bossa de la ferreteria.

—Premio! —Volta a la vorera amb les dues mans fent el senyal de la victòria.

A l'*Andreu birra* s'hi juga al millor de tres partides; la segona per donar l'oportunitat d'empatar amb el contrincant i la tercera, per decidir qui guanya. També pot passar que encerti les tres apostes el mateix jugador. Si la ferreteria tanca abans de finalitzar les tres apostes reglamentàries, invita el que porta més calés a sobre. Entre una cosa i l'altra gairebé sempre em toca pagar a mi.

—Fa dies que no veig el Rabassa —em mira amb desconfiança, com si jo el tingués amagat en algun lloc.

—No m'estranya —ara us ho explico—. La parella jove. No entren.

—No s'hi val —es lamenta amb amargor—, ho volia dir jo.

El Rabassa és el paio amb més mala sort que conec. Em refereixo al joc. O sigui que és ideal per jugar amb ell al

malparit. Us dic com va: es juga al pòquer amb daus. El que treu més punts elegeix la beguda, el segon la paga i el que n'ha tret menys se la beu. El darrer cop que vam jugar, el Rabassa es va beure un combinat de Cacaolat amb Coca-Cola i salsa Espinaler (la que es posa a les escopinyes). Es veu que va arribar a casa i ho va treure tot. La dona va baixar al bar buscant el Pipo, que, a la que la va veure venir, es va fer fonedís.

—Merda! —s'exclama com si hagués perdut una milionada a les curses de cavalls, mentre mira, amb cara de mala llet, la parella que ha decidit no entrar a la ferreteria.

El Pipo, en el fons, és un bon jan. De tant en tant invita a tabac el coix que demana caritat a la porta del Mercadona. Amb el paio aquell, no sé com es diu, hi té com una debilitat. El protegeix. El coix (de fet, el Pipo quan se li adreça l'anomena així) hi ha dies que està cabrejat. En aquestes ocasions (que són molt freqüents) diu bon dia, o bona tarda, a tothom qui passa per la vorera. Si no li contesten res, els insulta. Que hi ha un ofès que s'encara amb el coix? Allí tens el Pipo defensant-lo i, si convé, amb la mà al pit, sota la jupa; *vols que em tregui...?*, etc.

—El matrimoni gran. Entren.

Ha elegit bé. Jo també ho crec.

—D'acord. No entren.

Quan el Pipo vol celebrar alguna cosa i té calés, s'emporta el coix a dinar a l'Hermanos Nájera, més amunt, al carrer Aragó. No el busqueu; des de fa quatre dies és un restaurant

vegà. Un dia, devien ser quarts de cinc, els vaig veure sortir tots dos del restaurant, ben animats i... miracle... el coix caminava normal.

—Goooool! ¡Entró! ¡Entró! —Salta com el Cristiano Ronaldo després de marcar—. Ara, l'objectiu és la mitjana... —De sobte li canvia l'expressió de la cara, el cos immòbil com un gos perdiguer descobrint un conill carrer avall—. Vols dir que aquell d'allà baix no és el Ramon?

—Quin Ramon?

—Cony, el Ramon *papers*, el cabró... —I surt disparat, en direcció a Gran Via.

El Ramon és un pobre home que no hi és tot, un bona fe condemnat a l'extinció. Ell encara no ho sap, potser s'ho ensuma. Després d'haver treballat de mossò de magatzem tota la vida, ara té l'obsessió de recollir tots els papers i paperets que hi ha a terra (a la vorera, als parterres, a qualsevol espai pentinat per la seva visió d'explorador urbà) i tirar-los a la paperera més propera. L'altra peculiaritat del Ramon és que a l'Eixample (que és el seu territori natural) camina en cercles, més ben dit, en illes. Això vol dir que si baixa, posem per cas, pel carrer Rocafort, per la vorera esquerra en direcció al mar, i arriba al trencant de Consell de Cent, abans de creuar-lo haurà de girar a l'esquerra i continuar per Consell de Cent fins a Calàbria i després pujar per aquest carrer en direcció a muntanya, girar a l'esquerra en trobar Aragó i continuar per aquest fins que torni a ser a Rocafort. Llavors torna a baixar

per Rocafort en direcció a mar i a l'arribar a Consell de Cent ja el pot travessar perquè ha fet tota l'illa. El Ramon, doncs, camina en constel·lacions, com diu ell (o sigui, en illes senceres), per desplaçar-se per l'Eixample. Jo crec que el barri és com casa seva i cada dia el repassa i el neteja, i potser per això abraça les illes com si fossin filles. L'explicació que dona ell a tots aquests trajectes tan extenuants és la conjunció astral o, com ens va intentar explicar una vegada, la conjunció magna. Dic que ho va intentar perquè el Ramon és una bellíssima persona, veí sociable, ciutadà militant, però s'acaba fent pesat, i a més a més, quan parla, no sé com fa anar la boca que et pot deixar ple de capellans.

—La mare que... l'he perdut... l'espavilat es deu haver saltat la seva comunió dels pebrots...

—Conjunció.

—Se me'n fot. —Està suat com un poll. S'obre la cremallera de la jupa, però no se la treu.

El Pipo i el Ramon són incompatibles. La bonhomia del Ramon és tan persistent, almenys, com l'agressivitat del Pipo.

—El matrimoni ha comprat. —En realitat han sortit de la ferreteria amb les mans a la butxaca, però així m'estalvio la discussió sobre si he fet trampes aprofitant que ell no hi era, etc.

—Collonut, ja saps què et toca. —Res d'alegries, ni salts de celebració. Està frustrat per no haver pogut enxampar el Ramon.

Dies abans de l'arribada de l'huracà Glòria, quan encara tot eren especulacions, la teoria del Pipo era que tot allò eren bestieses, que a Barcelona no n'hi havia, d'huracans, i que ells ens estaven ensarronant perquè no parléssim d'altres coses. Qui són ells?, li vaig preguntar. Els de sempre, cony, els de sempre, va contestar, i no hi va haver manera que concretés. Llavors, un d'aquells dies, vam veure el Ramon fent illes de manera molt irregular, o sigui, per exemple, baixava per la vorera de la bodega en direcció a Gran Via i a mig camí canviava de sentit i travessava el carrer per la part de dalt, per la cantonada de la ferreteria, i se n'anava per Consell de Cent en direcció a Llobregat i al cap d'una estona tornava a aparèixer per la ferreteria. Un desgavell. Era com si hagués perdut la brúixola. Quan va tornar a passar per davant nostre, gairebé corrent, el vaig agafar per les solapes. M'està perseguint, va dir amb una angoixa, amb un pànic, evidents. Suava, de tant anar amunt i avall, i em mirava com un al·lucinat al mateix temps que feia esforços per deslliurar-se de les meves urpes. Qui t'està perseguint?, va preguntar el Pipo, mentre es posava la mà al pit per sota la jupa. Aquell, aquell. I va assenyalar el cel. Aquell núvol, va dir. Vam quedar parats. Al cel hi havia un petit núvol blanc en forma de bunyol. Llavors, aprofitant el meu desconcert, va aconseguir fugir. El cas és que l'endemà va arribar l'huracà que va deixar mig país de cap per avall. Al Pipo li va faltar temps per culpar-ne el Ramon i des de llavors que el busca.

—Quan l'atrapi... —Fa un trago llarg.

Jo callo. Espero que es calmi. Gaudeixo d'uns instants de recolliment sota l'arc de volta de la nau laica, flanquejat no pas per imatges de sants o de verges, sinó per bocois. El Pipo sembla un guerrer orant en concentració silent abans de la batalla, els braços reposant a la barra, el cap baix, com si intentés desxifrar el futur de la congregació en els nusos del taulell, jeroglífics sinuosos gairebé esborrats per l'acumulació continuada de líquids, cops, ratllades, pel pas del temps inevitable. I m'adono que en aquesta església no hi ha senyeres conquerides als exèrcits enemics, sinó cartells arrugats, amb una pàtina de negror a causa del fum dels cigarrets i de la neteja escassa. L'Anís del Mono, l'Estrella Damm i el Barça campió d'aquest any i d'aquell altre ens contemplen, mentre el Ramon, pelegrí de la fe, fa els seus viacrucis particulars pels camins del regne. Déu salvi el vell Eixample i els seus darrers soldats.

—He de reconèixer —diu al cap d'una estona— que aquests llunàtics són especials —s'acaba la cervesa, deixa l'ampolla a la barra i m'observa amb atenció com si m'acabés de conèixer—. Tu escrius, oi?

—Sí.

—Doncs hauries d'escriure sobre aquests dats-pel-sac com el Ramon —em mira d'aquella manera.